

Arlong, cu opt ani înainte

— Hai, se rugă Mingzha, te rog, vreau să văd.

Nezha își apucă fratele de încheietura grăsuță a mâinii și-l trase înapoi din apa puțin adâncă.

— N-avem voie să mergem mai departe de frunzele de nufăr.

— Da' nu vrei să știi? se smiorcăi Mingzha.

Nezha ezită. Și el voia să vadă ce se ascunde în grotlele de la cotitura râului. Grotele Râului cu Nouă Meandre fuseseră un mister pentru copiii familiei Yin încă de când se născuseră. Cei mici crescuseră cu avertismente privind demonii întunecați și adormiți, ascunși dincolo de gurile grotelor, și cu povești despre monștrii care stăteau la pândă înăuntru, abia așteptând ca niște copii nesăbuiți să facă un pas greșit și să ajungă între fălcile lor.

Numai asta și-ar fi fost de ajuns să-i ademenească pe copiii familiei Yin, care erau toți din cale-afară de aventuroși. Dar mai auziseră și zvonuri despre comori uimitoare: mormane de perle, jad și aur ascunse în adâncurile apei. Profesorul de Clasici al lui Nezha îi spusese odată că fiecare bijuterie pierdută în apă ajungea în mod inevitabil în grotlele acelea de la râu. Și uneori, în câte o zi senină, privind de la fereastra camerei sale, lui Nezha i se părea că vede razele soarelui scânteind pe metalul sclipitor din gurile grotelor.

Își dorea de multă vreme cu disperare să exploreze grotlele, iar azi, când toată lumea era prea ocupată ca să-i dea atenție, avea să fie ziua în care o făcea. Însă era răspunderea

lui să-l protejeze pe Mingzha. Până acum, nu i se mai încredințase niciodată sarcina de a-și supraveghea singur fratele; până în această zi, fusese prea mic. Dar săptămâna asta tata era în capitală, Jinzha la Academie, Muzha în străinătate, la Turnurile Cenușii din Hesperia, iar cei rămași la palat erau atât de istoviți de boala subită a mamei, încât servitorii i-l puseseră zoriți pe Mingzha în brațe și le ziseseră amândurora să se ferească de necazuri. Nezha voia să arate că era pregătit să facă față însărcinării.

— Mingzha!

Fratele său se aventurase din nou în apa puțin adâncă. Nezha înjură și se repezi în apă, în spatele lui. Cum de era în stare un pici de șase ani să se miște așa de repede?

— Haaai! insistă Mingzha când Nezha îl apucă de mijloc.

— Nu putem, rosti Nezha. O să dăm de necaz.

— Mama a zăcut în pat toată săptămâna. N-o să afle.

Mingzha se răsuci în strânsoarea lui Nezha și-i oferă un zâmbet de copil neastâmpărat.

— Eu n-o să spun. Servitorii nu ne vor pârî. Ai s-o faci tu?

— Ești un drăcușor împielit.

— Nu vreau decât să văd intrarea. Mingzha îi zâmbea plin de speranță. Nu trebuie să intrăm. Te rooog, *te rooog*...

Nezha se înduplecă.

— O să mergem doar până la cotul râului. Ne putem uita de la distanță la gurile grotelor. Apoi ne întoarcem, ai înțelese?

Mingzha scoase un țipăt încântat și izbi apa cu palmele. Nezha îl urmă, aplecându-se ca să-l ia de mână.

Nimeni nu reușise vreodată să-i refuze ceva lui Mingzha. Cine-ar fi putut? Era durduliu și fericit, o minge săltăreață care tot chicotea de bucurie – comoara supremă a palatului. Tatăl îl adora. Jinzha și Muzha se jucau cu el oricând își dorea și nu-i ziceau niciodată să se care, așa cum făcuse Jinzha în atâtea dăți cu Nezha.

Mama îl adora cel mai tare – poate pentru că ceilalți fii ai ei erau sortiți să fie soldați, dar pe Mingzha îl putea

păstra numai pentru ea. Îl înveșmânta în mățasuri cu broderii bogate și-l împodobeau cu atâtea amulete din aur și jad, încât Mingzha era însoțit de zornăituri oriunde mergea, sub povara tuturor obiectelor menite să-i aducă noroc. Servitorilor de la palat le plăcea să glumească, spunând că mereu îl auzeau pe Mingzha înainte să-l vadă. Nezha voia acum să-l facă pe fratele său să se oprească, ca să-i scoată zorzoanele, îngrijorat că l-ar putea duce sub undele care deja îi ajungeau la piept, însă copilul se repezi înainte, de parc-ar fi fost ușor ca un fulg.

— Ne oprim aici, zise Nezha.

Se apropiaseră de grote mai mult ca oricând de când se știau pe lume. Gurile peșterilor erau atât de întunecoase în interior, încât Nezha nu vedea la mai mult de doi pași de la intrare, dar pereții lor păreau să fie minunat de netezi, sclipind într-o sumedenie de nuanțe diferite, precum solzii unui pește.

— Uite. Mingzha arată spre ceva din apă. E mantia tatei. Nezha se încruntă.

— Ce să caute mantia tatei pe fundul râului?

Totuși, haina grea care zăcea pe jumătate îngropată în nisip era, fără tăgadă, a lui Yin Vaisra. Nezha văzu blazonul dragonului, brodat cu fir de argint pe țesătura vopsită în nuanța bogată de azuriu pe care numai membrii Casei Yin aveau îngăduința să o poarte.

Mingzha arată cu degetul grota cea mai apropiată.

— A apărut dinăuntrul ei.

O groază inexplicabilă i se strecură lui Nezha în vine.

— Mingzha, pleacă de-acolo.

— De ce?

Băiețelul, încăpățânat și netemător, înaintă cu greu prin apă, apropiindu-se și mai mult de peșteră.

Apa începu să facă valuri. Nezha se întinse să-și tragă fratele înapoi.

— Mingzha, așteaptă...

Ceva uriaș țâșni din apă.

Nezha văzu o formă întunecată și enormă – ceva muscular și încolăcit ca un șarpe –, apoi un val mare se ridică deasupra lui și-l trânti în apă cu fața în jos.

Râul n-ar fi trebuit să fie adânc. Apa, care ajungea mai devreme doar până la talia lui Nezha și la umerii lui Mingzha, devenise mai puțin adâncă pe măsură ce se apropiau de grotă. Dar când Nezha deschise ochii sub apă, suprafața ei părea să se afle la kilometri depărtare, iar întinderea grotei, la fel de vastă ca palatul din Arlong.

Văzu o lumină verzuie, palidă, licărind de pe fundul grotei. Văzu chipuri, frumoase, însă lipsite de ochi. Chipuri omenești încastrate în nisip și coral, apoi un mozaic nemărginit, presărat cu monede de argint, vase din porțelan și lingouri de aur – un strat de comori care se pierdea în depărtările abia luminate ale grotei, cât puteai vedea cu ochii.

Întrezări o mișcare, ca o dâră de întuneric în lumină, ce dispăru la fel de iute cum apăruse.

Ceva nu era în ordine cu apa de aici. Ceva se întinsese și-i modificase dimensiunile. Apa, care ar fi trebuit să fie mică și luminoasă, era adâncă, întunecată și cumplit, hipnotic de liniștită.

În tăcerea aceea, Nezha auzi sunetul slab al țițetelor fratelui său.

Lovi apa cu disperare, ca să se ridice la suprafața ce părea să fie la kilometri distanță.

Când, în sfârșit, ieși, apa era din nou doar puțin adâncă. Nezha se șterse la ochi, cu răsuflarea întretăiată.

— Mingzha?

Fratele său dispăruse. Pârâiașe stacojii brăzdau râul. Unele dintre ele erau alcătuite din bucăți solide, diforme. Nezha știa ce erau.

— *Mingzha*?

Apele erau tăcute. Nezha se prăbuși în genunchi și icni. Voma se combină cu apa sângerie.

Auzi un clinchet pe pietre.

Privi în jos și zări una dintre brățărilor de aur pe care fratele său le purta la gleznă.

Apoi văzu o formă întunecată înălțându-se în fața grotelor și auzi o voce care venea de nicăieri și îi reverbera în fiecare oscior.

— Ziua bună, micuțule.

Nezha scoase un țipăt.

CAPITOLUL 1

În zori, *Petrelul* intră prin fuioarele de ceață în orașul-port Adlaga. Paza portului, nimicită de un atac al soldaților Federației în timpul celui de-al Treilea Război al Macului, era ca inexistentă, mai ales pentru o ambarcațiune de aprovizionare care arbora culorile Miliției. *Petrelul* alunecă lin pe lângă slujbașii portului Adlaga și ancoră cât mai aproape posibil de zidurile orașului.

Rin se înțepeni pe picioare la proră, încercând să-și ascundă zvâcnetele membrelor și să nu bage în seamă durerea care-i pulsa în tâmpile. Tânjea cu disperare după opiu și nu-l putea lua. În ziua asta, trebuia să aibă mintea trează și alertă.

Petrelul atinse docul. Ceilalți Cike se adunară pe puntea superioară, privind cu anticipare încordată cerul cenușiu, în vreme ce minutele parcă abia se târau.

Ramsa bătea din picior pe punte.

— S-a scurs o oră.

— Răbdare, spuse Chaghan.

— Poate că Unegen a dat bir cu fugiții, zise Baji.

— N-a fugit nicăieri, le-o tăie Rin. A spus c-o să aibă nevoie de timp până la amiază.

— El ar fi și primul care să profite de șansa de-a scăpa de noi, se necăji Baji.

Într-un fel, avea dreptate. Unegen, care era de departe cel mai agitat dintre Cike, se plânsese zile întregi de misiunea care-i aștepta. Rin îl trimisese înainte pe uscat, ca să iscodească ținta lor din Adlaga, însă intervalul de timp stabilit pentru întâlnire se scurgea cu repeziciune, iar Unegen nu se arăta.

— Unegen n-ar îndrăzni, zise Rin și se schimonosi când efortul de a vorbi o făcu să simtă pumnale mici înfigându-i-se la baza craniului. Știe că l-aș vâna și l-aș jupui de viu.

— Hm! făcu Ramsa. Blană de vulpe. Mi-ar plăcea un guler nou.

Rin își întoarse privirea spre oraș. Adlaga era un fel de cadavru ciudat al unui oraș, pe jumătate viu, pe jumătate distrus. O parte ieșise intactă din război; cealaltă fusese aproape rasă de bombardamente, încât nu mai rămăseseră decât temeliiile clădirilor, care se ițeau prin iarba înnegrită. Linia care-l împărțea în două părea să fie într-atât de uniformă, încât de-a lungul ei existau jumătăți de case, cu o parte înnegrită și expusă intemperiei, iar cu cealaltă clătinându-se și gemând sub vânturile dinspre ocean, dar încă în picioare.

Lui Rin îi venea greu să-și închipuie că mai locuia cineva aici. Dacă soldații Federației fuseseră la fel de meticuloși ca la Golyn Niis, în urma lor n-ar fi trebuit să rămână decât leșuri.

În cele din urmă, un corb se înălță dintre ruinele înnegrite. Dădu ocol de două ori corabiei, apoi se năpusti direct către *Petrel*, ca asupra unei prăzi. Qara ridică în aer un braț învelit în material gros. Corbul se opri din picaj și-și strânse ghearele în jurul încheieturii mâinii ei.

Qara mângâie pasărea cu dosul arătătorului, pe cap și pe spate. Corbul își scutură penele, iar ea îi duse ciocul la ureche. Se scurseră câteva clipe. Qara stătea nemișcată, cu ochii închiși, ascultând cu atenție ceva ce niciunul dintre ceilalți nu putea auzi.

— Unegen a dat de urma lui Yuanfu, spuse ea. Peste două ore va fi la primărie.

— Pare-se că nu-ți vei căpăta gulerul, ricană Baji către Ramsa.

Chaghan trase un sac de sub punte și-i răsturnă conținutul pe jos.

— Haideți, schimbați-vă hainele.

Ramsa venise cu ideea de a se deghiza în uniforme furate de la Miliție. Uniformele erau singurul lucru pe care Moag nu putuse să-l vândă lor, totuși nu erau greu de găsit. În toate orașele de coastă abandonate, pe marginea drumului zăceau cadavre în putrefacție, așezate în grămezi dezordonate; nu fusese nevoie decât de două incursiuni pentru a șterpeli destule haine care să nu fie arse sau pătate de sânge.

Rin trebui să-și suflece mânecile și cracii uniformei. Leșuri de statura ei erau rare. În timp ce-și trăgea șireturile bocancilor, își stăpâni cu greu senzația de vomă. Scosese cămașa de pe un cadavru îngrămădit în interiorul unui rug funerar care arse pe jumătate și, deși o spălase de trei ori, apa sărată a oceanului tot nu înlăturase mirosul de carne carbonizată.

Ramsa, înfășurat în chip absurd într-o uniformă de trei ori cât el, o salută regulamentar.

— Cum arăt?

Tânăra se lăsă pe vine ca să-și lege șireturile.

— De ce o porți?

— Rin, te rog...

— Tu nu vii cu noi.

— Dar vreau să vin...

— *Nu vii cu noi*, repetă ea.

Deși un geniu al munițiilor, Ramsa era scund, sfrijit și complet inutil într-o încăierare. Nu era dispusă să-și piardă singurul expert în praf de pușcă fiindcă acesta nu știa să mânuiască o sabie.

— Nu mă face să te leg de catarg.

— Haide, scânci Ramsa. Suntem pe corabia asta de săptămâni întregi, iar răul de mare mă chinuiește în așa hal, că-mi vine să vomit numai de la mersul pe punte...

— Ghinion, făcu Rin, petrecând o curea prin găicile din jurul taliei.

Ramsa scoase din buzunar o mână de proiectile.

— Atunci le vei face tu să explodeze?

Rin îi aruncă o privire severă.

— Nu cred că-nțelegi – nu încercăm să aruncăm Adlaga în aer.

— A, nu, vrei doar să răstorni conducerea locală, ceea ce-i mult mai bine.

— Cu cel mai mic număr posibil de victime din rândul civililor, ceea ce înseamnă că n-avem nevoie de tine. Rin se întinse și ciocăni în butoiul singuratic sprijinit de catarg. Aratsha, stai tu cu ochii pe el? Ai grijă să nu coboare de pe corabie.

Din apă apăru un chip neclar, grotesc de transparent. Aratsha își petrecea marea parte a timpului în apă, ajutând la înaintarea iute a corăbiilor Cike spre destinație, iar când nu-și invoca zeul, prefera să se odihnească în butoiul său. Rin nu-i văzuse niciodată forma umană inițială. De fapt, nu era sigură că mai avea așa ceva.

Când vorbi, din gura lui Aratsha ieșiră bule de aer.

— Dacă-i musai...

— Multă baftă, mormăi Ramsa. Ca și cum n-aș putea fugi mai repede decât un butoi nenorocit.

Aratsha înclină capul spre el.

— Nu uita, te rog, că te-aș putea îneca în câteva secunde.

Ramsa deschise gura, pregătit să-i dea o replică usturătoare, dar Chaghan vorbi peste el:

— Haideți să v-alegeți armele.

Deșertă pe punte conținutul unui cufăr cu arme ale Miliției, iar oțelul zăngăni. Plângându-se zgomotos, Baji își înlocui grebla cu nouă colți, care bătea la ochi, cu o sabie de infanterie obișnuită. Suni culese de pe jos o halebardă imperială, însă Rin știa că arma era doar de formă. Specialitatea lui Suni era să zdrobească țeste cu pumnii săi de mărimea unor scuturi, așa că n-avea nevoie de nimic altceva.

Rin își prinse la cingătoare un iatagan de pirat. Nu era o armă standard de-a Miliției, dar săbiile acesteia erau prea grele ca să le poată mânui. Fierarii lui Moag îi făuriseră ceva mai ușor. Încă nu se obișnuise cu garda iataganului,

totuși se îndoia că ziua aceea se va încheia printr-o luptă cu săbiile.

Dacă lucrurile o luau razna într-atât încât să fie nevoie să se amestece și ea, ziua avea să se sfârșească în flăcări.

— Să recapitulăm. Ochii deschiși la culoare ai lui Chaghan trecură peste membrii Cike adunați pe punte. Trebuie să lovim cu precizie. Avem o singură țintă. Asta-i un asasinat, nu o bătălie. Nu vă veți atinge de civili.

Se uită cu subînțeles la Rin, care-și încrucișă brațele.

— Știu.

— Nici măcar accidental.

— Știu.

— Las-o mai moale, zise Baji. De când ai devenit așa de inflexibil în legătură cu victimele?

— Am făcut toți destul rău poporului vostru, zise Chaghan.

— *Tu* le-ai făcut rău, spuse Baji. N-am spart eu stăvilarele alea.

Qara tresări, dar Chaghan continuă să se poarte de parcă n-ar fi auzit o vorbă.

— Nu ne mai atingem de civili. S-a înțeles?

Rin ridică din umeri. Lui Chaghan îi plăcea s-o facă pe comandantul, iar ea era rareori într-o stare în care așa ceva s-o deranjeze. Le putea da ordine cât avea el chef. Ei nu-i păsa decât să ducă treaba asta la bun sfârșit.

Trei luni. Douăzeci și nouă de ținte, toate omorâte fără greș. Încă un cap pus într-un sac, apoi aveau să navigheze spre nord, ca să-și asasineze ultima țintă – împărăteasa Su Daji.

La gândul ăsta, Rin simți un val de căldură pe ceafă. Palmele i se înfierbântară riscant.

„Nu acum. Nu încă.” Inspiră profund o dată, apoi încă o dată, cu și mai multă disperare, atunci când căldura nu făcu decât să-i cuprindă pieptul.

Baji îi puse o mână pe umăr.

— Ești bine?

Ea expiră lent. Se forță să numere de la zece până la unu, apoi de la unu până la patruzeci și nouă, însă doar cu numere impare, apoi din nou până la unu, doar cu numere prime. Altan o învățase trucul ăsta și de cele mai multe ori funcționa, sau cel puțin atunci când avea grijă să nu se gândească la el în timp ce o făcea. Valul de fierbințeală se retrase.

— Sunt bine.

— N-ai luat opiu? o întrebă Baji.

— *Nu!* făcu ea, pe un ton înțepat.

Baji nu-și luă mâna de pe umărul fetei.

— Sigur? Pentru că...

— *Mă descurc!* se răsti Rin. Hai să-i facem de petrecanie ticălosului ăstuia.

Cu trei luni în urmă, după ce Cike părăsiseră insula Speer la bordul unei corăbii, se confruntaseră cu o dilemă: nu aveau încotro să se ducă.

Știau că nu se pot întoarce pe continent. Ramsa arătase, perspicace, că dacă împărăteasa fusese dispusă să-i trădeze pe Cike, dându-i pe mâna oamenilor de știință ai Federației, nu s-ar bucura deloc să-i vadă vii și liberi. O incursiune rapidă, într-ascuns, în scopul aprovizionării, într-un orașel de coastă din Provincia Șarpelui le confirmase suspiciunile. Își văzuseră chipurile pe afișe lipite pe ziduri. Fuseseră numiți criminali de război. Se puseseră recompense pe capul lor – câte cinci sute de arginți imperiali, dacă erau capturați morți, și șase sute, dacă erau aduși în viață.

Furaseră cât de multe lăzi cu provizii putuseră și se grăbiseră să părăsească Provincia Șarpelui înainte să-i vadă cineva.

După ce se întorseseră în golful Omonod, discutaseră îndelung despre opțiunile pe care le aveau. Singurul lucru asupra căruia reușiseră să se pună de acord fusese că trebuiau s-o omoare pe împărăteasa Su Daji – Vipera, ultimul

dintre membrii Triadei și trădătoreea care-și vânduse națiunea Federației.

Dar ei erau nouă – opt, fără Kitay – împotriva celei mai puternice femei din Imperiu și a forțelor reunite ale Miliției Imperiale. Aveau puține provizii, doar armele cu care era echipat fiecare și o joncă furată, atât de avariata, încât își petreceau jumătate din timp scoțând apa de pe punțile inferioare.

Așa că navigaseră în jos, spre sud, dincolo de Provincia Șarpelui și pe teritoriul Cocoșului, urmând linia coastei, până când ajunseseră la orașul-port Ankhiluun. Acolo, intraseră în slujba Reginei Piraților, Moag.

Rin nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să-i inspire atâta respect ca Moag – nemiloasa conducătoare a Ankhiluunului, supranumită Ticăloasa de Piatră și Văduva Mincinoasă. Era o consoartă devenită pirat, care trecuse de la titlul de doamnă la cel de regină după ce-și ucisese soțul, și care conducea de ani de zile orașul ca pe o enclavă ilegală de comerț exterior. În timpul celui de-al Doilea Război al Macului se angajase în lupte de hărțuire cu Triada și de atunci ținuse la distanță iscoadele împărătesei.

Moag era mai mult decât dornică să-i ajute pe Cike să o scape definitiv de Daji.

În schimb, le ceruse treizeci de capete. Cike îi aduseseră douăzeci și nouă. Majoritatea aparținuseră unor contrabandiști, căpitani și mercenari mărunți. Importurile de opiu de contrabandă erau principala sursă de venit a lui Moag, iar reginei îi plăcea să fie cu ochii pe comercianții de opiu care nu-i respectau regulile – sau măcar nu-i umpleau buzunarele.

Cea de-a treizecea țintă avea să fie mai dificilă. Astăzi, Rin și Cike intenționau să răstoarne conducerea locală din Adlaga.

Moag încerca de ani buni să pătrundă pe piața din Adlaga. Orașelul de coastă nu oferea prea mult, dar locuitorii săi, mulți cu o dependență de opiacee durând din zilele

ocupației de către Federație, și-ar fi cheltuit cu dragă inimă economiile de-o viață pe importurile din Ankhiluun. În ultimele două decenii, Adlaga ținuse piept comerțului agresiv cu opiu al lui Moag numai datorită unui magistrat al orașului deosebit de vigilent, Yang Yuanfu, și administrației sale.

Moag îl voia mort pe Yang Yuanfu. Cike erau specialiști în asasinate. Era o potrivire care ar fi făcut cinste oricărei peșitoare.

Trei luni. Douăzeci și nouă de capete. Încă unul și urmau să aibă argint, corăbii și suficienți soldați ca să distragă Garda Imperială destul cât să-i dea timp lui Rin să ajungă la Daji și s-o strângă de gât cu degete din care ieșeau flăcări.

În port existau breșe de securitate și zidurile nici măcar nu erau apărate. Cike intrară fără să întâmpine vreun obstacol – ceea ce nu era greu, dat fiind că Federația spărsese împrejmuirea orașului, lăsând în urmă găuri uriașe, pe care nu le păzea nimeni.

Unegen se întâlnește cu ei în spatele porților.

— Am ales o zi bună pentru asasinat, spuse el în timp ce-i călăuzea pe o alee. Yuanfu urmează să apară la prânz în piața centrală a orașului, pentru o ceremonie de comemorare a victimelor războiului. Va fi afară, expus, și-l putem doborî de pe una dintre alei, fără să fim văzuți.

Spre deosebire de Aratsha, Unegen prefera forma sa omenească atunci când nu chema în ajutor puterile transformatoare ale spiritului vulpii, dar Rin percepuse de la bun început în purtarea lui ceva specific acestui animal. Unegen era totodată viclean și sperios; ochii săi înguști umblau întruna dintr-o parte în alta, căutând toate căile de scăpare posibile.

— Deci cât avem de așteptat, două ceasuri? întrebă Rin.

— Un pic mai mult. La câteva cvartale de aici este un depozit gol. Putem să ne ascundem acolo să așteptăm. Apoi... ăăă... o putem șterge cu ușurință, dacă lucrurile o iau razna.

Rin se întoarce spre ceilalți Cike, cântărind situația.

— Vom ocupa colțurile pieței când își face apariția Yuanfu, hotărî ea. Suni la sud-vest. Baji la nord-vest, iar eu voi fi în colțul de nord-est.

— Ceva diversiuni? întrebă Baji.

— Nu.

În mod obișnuit, inducerea în eroare a inamicului era o idee grozavă, iar lui Rin îi plăcea la nebunie să-l pună pe Suni să semene cât mai mult haos posibil în vreme ce ea sau Baji se repezea să rezeze beregata țintei lor, însă în cursul unei ceremonii publice, riscul era prea mare pentru civili.

— O vom lăsa pe Qara să lovească prima. Dacă ni se opune rezistență, noi, ceilalți, vom croi drum înapoi spre corabie.

— Tot mai încercăm să pretindem că suntem niște mercenari obișnuți? întrebă Suni.

— Nu ne împiedică nimic, zise Rin.

Până acum, reușiseră destul de bine să-și ascundă abilitățile speciale sau cel puțin să reducă la tăcere pe oricine ar fi putut răspândi zvonuri. Daji nu știa că Cike erau pe urmele ei. Cu cât îi credea mai mult timp morți, cu atât mai bine.

— Avem de-a face cu un adversar mai bun ca de obicei, așa că faceți ce-i necesar. În fond, ceea ce vrem e ca la sfârșitul zilei să avem o căpățână într-un sac.

Trase adânc aer în piept și derulă din nou planul în minte, cântărindu-l.

Avea să meargă. Totul avea să fie în regulă.

Elaborarea de strategii pentru Cike semăna cu o partidă de șah în care dispunea de câteva piese foarte puternice, imprevizibile și bizare. Aratsha dădea ordine apelor. Suni și Baji erau fanatici ai luptelor, capabili să facă una cu pământul escadroane întregi, fără mare efort. Unegen se putea transforma în vulpe. Qara nu doar că putea să comunice cu păsările, ci era în stare și să trimită, de la o distanță

de o sută de metri, o săgeată în ochiul unui păun. Iar Chaghan... nu era prea sigură ce făcea el, în afară de a o irita la tot pasul, însă părea capabil de a-i face pe oameni să-și piardă mințile.

De aceea ar fi părut un exces de forță să se arunce toți odată asupra unui singur oficial orășenesc și a gărzilor sale.

Dar Yang Yuanfu era obișnuit cu tentativele de asasinat. Trebuia să fie, ca unul dintre puținii oficiali necorupți care mai rămăseseră în Imperiu. Oriunde se ducea, se adăpostea în mijlocul unui escadron alcătuit din cei mai temerari războinici ai provinciei.

Bazându-se pe rapoartele primite de Moag, Rin știa că Yang Yuanfu supraviețuise în ultimii cincisprezece ani la cel puțin treisprezece tentative de asasinat. Gărzile sale erau obișnuite cu trădarea. Ca să treci de ele, aveai nevoie de luptători cu capacități supranaturale. Aveai nevoie de măsuri extreme.

Odată ajunși în depozit, Cike nu trebuiau să facă altceva decât să aștepte. Unegen stătea de veghe lângă șipcile peretelui, tresărind constant. Chaghan și Qara ședeau în tăcere pe jos, rezemați de perete. Relaxați, Suni și Baji rămăseseră în picioare, cocoșați și cu brațele încrucișate, ca și cum nu făceau decât să-și aștepte cina.

Rin străbătea încăperea în lung și-n lat, concentrându-se asupra respirației și încercând să ignore zvâcnetele de durere din tâmple.

După numărătoarea ei, trecuseră treizeci de ore de când nu mai luase opiu. Asta însemna mai mult timp decât rezistase de multe săptămâni. Își frângea mâinile în timp ce pășea agitată, încercând să le oprească din zvâcnit, însă n-o ajuta deloc și nu făcea nici durerea de cap să dispară.

La naiba!

Mai întâi, crezuse că avea nevoie de opiu doar pentru mâhnire. Credea că o să-l fumeze ca să se elibereze, până

când amintirile despre insula Speer și Altan aveau să pălească, lăsând-o să simtă numai o durere amorțită, până când avea să poată funcționa fără vina sufocantă a ceea ce făcuse.

Credea că *vină* era cuvântul potrivit – senzația irațională, nu conceptul moral –, fiindcă își spusese că nu-i pare rău, că muganii meritau ceea ce primiseră și că n-avea să mai privească niciodată în urmă. Doar că amintirea persista ca o prăpastie care se căsca în mintea ei și în care azvârlise toate sentimentele ce amenințau s-o copleșească.

Însă abisul acela continua s-o cheme să privească în adâncurile lui. Să se prăbușească în el.

Iar Phoenixul nu era dispus s-o lase să uite, ci voia ca ea să se bucure de asta. Phoenixul nu putea exista fără furie, iar furia era legată de trecut într-un mod complicat. Așa că el trebuia să deschidă cu ghearele rănille încă necicatrizate din mintea ei și să le dea foc, zi după zi, pentru că așa îi stârnea amintirile și amintirile ei îi alimentau lui înverșunarea.

Fără opiu, Rin vedea cu ochii minții tot felul de lucruri, iar aceste vedenii care țâșneau ca niște fulgere erau adesea mai vii decât realitatea înconjurătoare.

Uneori i-l înfățișau pe Altan. De cele mai multe ori însă, nu. Phoenixul era un canal care capta generații întregi de amintiri. Mii și mii de speerani se rugaseră zeului, cuprinși de durere și de disperare. Iar zeul le adunase suferința, devenind depozitarul ei, și o transformase în flăcări.

Amintirile mai puteau fi și înșelător de calme. Uneori, Rin vedea copii cu pielea cafenie alergând în toate direcțiile pe o plajă imaculat de albă. Vedea flăcări arzând pe țărm – nu ruguri funerare, nu vâlvățai ale distrugerii, ci focuri de tabără. Vetre în care focul ardea ca să încălzească și să hrănească.

Iar uneori îi vedea pe speerani, destui încât să umple un sat prosper. Întotdeauna o uimea cât de mulți erau, o întreagă rasă de oameni, pe care uneori se temea că numai

o visează. Dacă Phoenixul zăbovea, Rin putea chiar surprinde crâmpoie de conversații într-o limbă pe care aproape o înțelegea, putea întrevedea chipuri pe care aproape le recunoștea.

Nu erau fiarele pline de cruzime din folclorul nikara. Nu erau războinicii lipsiți de rațiune, așa cum îi dorise Împăratul Roșu și așa cum îi forțaseră să fie toate regimurile ce urmaseră. Iubeau și râdeau și plângeau în jurul focurilor. Erau *oameni*.

Dar de fiecare dată, înainte ca Rin să se cufunde în amintirea unei moșteniri pe care n-o primise, zărea la orizont ambarcațiuni care se apropiau dinspre baza navală de pe continent a Federației.

Urma o involburare de culori, de perspective suprapuse care se schimbau prea repede ca fata să le poată urmări. Strigăte, țipete, mișcare. Șiruri după șiruri de speerani aliniați pe plajă, cu armele în mâini.

Nu era însă niciodată de ajuns. Celor din Federație probabil că le păreau sălbatici care foloseau bețe ca să se lupte cu zeii, iar salvele de tun aprindeau satul la fel de repede cum ar fi luat foc niște vreascuri.

De pe corăbiile-turn erau azvârlite bile cu gaz însoțite de zgomote aparent nevinovate, aidoma unor dopuri trase din sticle. Când loveau pământul, eliberau nori mari și groși de fum galben, înțepător.

Femeile cădeau. Copiii erau cuprinși de convulsii. Războinicii rupeau rândurile. Gazul nu omora pe loc; inventatorii săi nu fuseseră într-atât de miloși.

Apoi începea masacrul. Federația trăgea încontinuu, fără să aleagă. Arbaletetele mugane slobozeau câte trei săgeți odată, dezlănțuind o grindină de metal care sfărteca gâturi, teste, membre și inimi.

Sângele vărsat trasa o rețea de vine pe nisipul alb. Trupurile încremeneau acolo unde se prăbușeau. În zori, generalii Federației mășăluiau spre țarm, călcând nepăsători cu

bocancii peste trupurile zdrobite, înaintând ca să-și împlân-
te steagul în nisipul însângerat.

— Avem o problemă, zise Baji.

Rin redeveni subit atentă.

— Ce-i?

— Uite.

Auzi dintr-odată clopoței – un sunet vesel, complet ne-
lalocul lui în acest oraș distrus. Își lipi fața de o crăpătură
îngustă dintre scândurile peretelui. Un dragon de pânză
sălta prin mulțime, susținut cu bețe de cort de către dansa-
torii de sub el. Era urmat de alți dansatori, care fluturau
flamuri și panglici, însoțiți de cântăreți și de demnitari pur-
tați la înălțime în palanchine roșu aprins. După ei venea
mulțimea.

— Ne-ai dat asigurări că va fi o ceremonie lipsită de im-
portanță, spuse Rin, nu o nenorocită de paradă.

— Acum un ceas era liniște, insistă Unegen.

— Iar acum întregul oraș se adună în piața aia.

Baji se uita atent printre scânduri.

— Mai respectăm regula „fără victime în rândul civili-
lor“?

— Da, zise Chaghan înainte ca Rin să poate răspunde.

— N-ai niciun haz, obiectă Baji.

— Mulțimile ușurează asasinarea unei ținte, spuse
Chaghan. Ne oferă o ocazie mai bună de a ne apropia. Dați
lovitura fără să fiți observați, apoi retrageți-vă înainte să
reacționeze gărzile lui Yang Yuanfu.

Rin deschise gura să zică „Și așa, tot vor fi foarte mulți
martori“, dar se trezi cuprinsă de spasmele provocate de
sevraj. Un val de durere păru că-i sfâșie mușchii; porni din
măruntaie și se răspândi atât de brusc în tot corpul, încât
pentru un moment lumea se întunecă, iar ea nu reuși să facă
altceva decât să se țină de piept, gâfâind.

— Ești bine? întrebă Baji.

Nu apucă să răspundă, deoarece simți că-i vine să vomite. Icnî. Un al doilea val de greață îi chinuî stomacul. Apoi un al treilea.

Baî îi puse o mână pe umăr.

— Rin?

— Sunt *bine*, insistă ea, parcă pentru a mia oară.

Dar nu era deloc bine. Capul îi zvâcnea din nou, iar de data asta durerea era însoțită de o greață care-i strângea coastele ca într-o menghină și care nu cedă până când Rin nu se prăbuși în genunchi, scâncind.

Împroșcă podeaua cu vomă.

— Schimbăm planul, interveni Chaghan. Rin, întoarce-te la corabie.

Tânăra se șterse la gură.

— Nu.

— Ascultă-mă, nu vei putea fi de ajutor.

— Eu sunt comandantul tău, așa că taci și fă cum îți spun.

Chaghan miji ochii. În depozit se așternu tăcerea.

Rin se lupta de luni întregi cu Chaghan pentru controlul asupra agenților Cike. Hinterlandezul îi punea de fiecare dată deciziile sub semnul întrebării și profita de orice ocazie ca să arate limpede că el considera că Altan făcuse o greșală prostească atunci când o numise pe ea comandant.

Și, la drept vorbind, Rin știa că Chaghan are dreptate.

Nu se pricepea deloc să conducă. Majoritatea planurilor ei de atac din ultimele trei luni se redusese la „Toată lumea să dea năvală în același timp și vedem noi dac-o scoatem la capăt cu bine”.

Lăsând însă deoparte abilitatea ei de a comanda, trebuia să fie acolo. Trebuia să ducă treaba la bun sfârșit în Adlaga. De când plecase de pe insula Speer, crizele de sevraj i se înrăutățiseră tot mai mult. Fusese aproximativ funcțională în timpul primelor câteva misiuni în slujba lui Moag. Apoi asasinatelor interminabile, țișetele și amintirile bruște de pe câmpul de luptă reușiseră să-i stârnească furia iar și iar, până când ajunsese să petreacă mai multe ore din zi

drogată cu opiu decât trează. Chiar și atunci când *era* trează, se simțea ca și cum ar fi fost în continuare în pragul nebulniei, pentru că nenorocitul ăla de Phoenix nu tăcea nicio dată.

Trebuia să se smulgă de pe marginea prăpastiei. Dacă nu se putea achita nici de însărcinarea asta simplă, elementară, dacă nu putea să omoare un funcționar dintr-un orașel, care nici măcar nu era șaman, atunci n-avea nicio șansă să-i țină piept împărătesei.

Și nu putea pierde șansa de a se răzbuna. Răzbunarea era tot ce avea.

— Nu pune în pericol întreaga operațiune, zise Chaghan.

— Nu mă trata de sus, ripostă fata.

Chaghan oftă și se întoarse spre Unegen.

— Poți să stai cu ochii pe ea? Îți dau laudanum.

— Credeam că ideea era să mă întorc la bord, spuse Unegen.

— S-au schimbat planurile.

— Bine, acceptă Unegen ridicând din umeri. Dacă-i mușai...

— Haide, făcu Rin, n-am nevoie de doică.

— Ai s-aștepți într-un colț din mulțime, ordonă Chaghan, ignorând-o. Nu te clinești de lângă Unegen. Amândoi veți avea rolul de întăriri, și asta doar în caz extrem.

Rin îi aruncă o privire mânioasă.

— Chaghan...

— Doar în *caz extrem*, repetă el. Ai omorât destui oameni nevinovați.

Venise vremea. Agenții Cike se împrăștiară, țâșnind din depozit ca să se alăture unul câte unul mulțimii în mișcare.

Rin și Unegen se pierdură cu ușurință printre masele din Adlaga. Străzile principale erau înțesate de civili preocupați de propriile lor probleme; pe Rin o asaltau atâtea zgomote și imagini din toate părțile, încât, nefiind sigură unde

să se uite, nu reușea să scape de o stare constantă de ușoară panică.

Un amestec discordant de gonguri și de tobe de război acoperea muzica de lăută ce se auzea din partea din față a paradei. Negustorii își ofereau zgomotos marfa ori de câte ori coteau pe altă stradă, strigându-și prețurile cu o insistență pe care Rin o asocia cu avertismentele de evacuare. Confetti roșii, de sărbătoare, acopereau pavajul, azvârlite cu pumnii de copii și de animatori, ca o ninsoare de fulgi din hârtie roșie care se așternea peste tot.

— Cum de au bani pentru așa ceva? mormăi Rin. Federația i-a lăsat să moară de foame.

— Ajutor din Sinegard, presupuse Unegen. Fonduri pentru sărbătorirea sfârșitului războiului. Îi bucură pe supuși și-i face să rămână loiali.

Rin vedea mâncare oriunde se uita. Ditamai cuburile din miez de pepene roșu pe băț. Briose cu pastă de fasole roșie mung. Străzile erau mărginite de standuri unde se vindeau găluște înecate în sos de soia și tarte din semințe de lotus. Cu mișcări abile, negustorii aruncau în aer clătite; sfârâitul uleiului i-ar fi dat poftă de mâncare în orice alte circumstanțe, însă acum mirosurile înțepătoare doar îi făceau stomacul să se revolte.

Părea atât nedrept, cât și imposibil să existe o așa abundență de hrană. Cu numai câteva zile în urmă, trecuseră cu corabia pe lângă niște oameni care-și înecau bebelușii în mîlul fluviului, pentru că era o moarte mai iute și mai milostivă decât să-i lase să se stingă de foame.

Dacă toate astea veneau din partea Sinegardului, însemna că funcționarii imperiali dispuseseră tot timpul de asemenea rezerve de hrană. De ce nu le folosiseră în timpul războiului?

Dacă locuitorii din Adlaga își puneau aceeași întrebare, n-o arătau. Toată lumea părea atât de *fericită*. Fețele erau relaxate de ușurare din simplul motiv că războiul se terminase, Imperiul ieșise victorios și ei se aflau în siguranță.

Iar asta o înfuria pe Rin.

Știa că avusese întotdeauna probleme cu furia. La Sinegard, acționase în mod constant în răbufniri mândioase, impulsive, iar mai târziu înfruntase consecințele. Însă acum înverșunarea era permanentă, o irascibilitate de nedescris, care-i era impusă de altcineva și pe care n-o putea nici stăpâni, nici controla.

În același timp, nici nu voia s-o facă să înceteze. Furia era un scut, o ajuta să evite amintirile a ceea ce făcuse. Cât timp era *întârâtată*, era în regulă – acționase în limite rezonabile. Se temea că, dacă încetează să mai fie furioasă, s-ar putea să cedeze nervos.

Încercă să-și distragă atenția de la toate astea cercetând atent mulțimea ca să dea de Yang Yuanfu și de gărzile sale. Încercă să se concentreze asupra însărcinării de moment.

Dar zeul ei nu voia s-o lase.

Ucide-i! o încuraja Phoenixul. Nu-și merită fericirea. N-au luptat.

Dintr-odată, avu o viziune a pieței în flăcări. Scutură din cap cu frenezie, încercând să scape de vocea Phoenixului.

— Nu, încetează...

Fă-i să ardă!

Căldura îi izbucni în palme. Simți că i se strânge stomacul. Nu, nu aici, nu acum. Se forță să închidă ochii.

Fă-i scrum!

Bătăile inimii începură să i se întetească; câmpul vizual i se îngustă până când ajunse cât vârful unui ac, apoi se extinse din nou. Se simțea febrilă. Brusc, mulțimea părea plină de dușmani. Într-o clipă, toți se transformau în soldați care purtau uniforma albastră a Federației și erau înarmați, iar în clipa următoare redeveneau civili. Respiră adânc, sufocându-se, încercând să inspire forțat aerul, cu ochii strâns închiși în timp ce făcea un efort de voință să respingă încă o dată pâcla roșie.

Însă de data asta nu reuși.

Râsetele, muzica și chipurile zâmbitoare din jur o făceau să vrea să urle.

Altan era mort. Ei cum de îndrăzneau să trăiască? Părea îngrozitor de nedrept că viața continua și oamenii ăștia sărbătoreau câștigarea războiului cu care n-avuseseră nimic de-a face, pentru care nu suferiseră...

Căldura din mâinile ei se intensifică. Unegen o apucă de umăr.

— Credeam că ții sub control toată porcăria.

Rin tresări și se răsuci pe călcâie să-l înfrunte.

— Asta și *fac!* șuieră.

Prea tare. Oamenii din jurul ei se dădură înapoi.

Unegen o trase spre marginea mulțimii, la adăpostul oferit de umbrele ruinelor din Adlaga.

— Atragi atenția.

— Sunt *bine*, Unegen, dă-mi drumul...

Bărbatul n-o ascultă.

— Trebuie să te calmezi.

— Știu...

— Chiar în *momentul ăsta!* Făcu semn cu capul peste umărul ei. Ea este aici.

Rin se întoarse și o văzu pe împărăteasă, purtată ca o mi-reasă într-un palanchin acoperit de mătase roșie.